

part IX.

Lid versus Pravda

aneb

všechno je jinak

Lazar Lopata

crime analysis of testimony

version 2.01

„Je snazší lidi oklamat, než je
přesvědčit, že byli oklamáni.“
Mark Twain

IX. Nedokončená.....

Po dopsání předchozí kapitoly, na počátku letošního jara, jsem se na další ani nechystal. Zcela mne zaměstnávala péče o mou maminku, která před měsícem, v nedožitých 94 letech, zemřela. Ale stačil drobný chirurgický zákrok na levé paži při odstranění kožního defektu a směr mého života doznal kardinální změny. Zatím co s maminkou, jen coby spolujezdec, jsem absolvoval tu jednosměrnou ulici s názvem „*Poslední cesta*“, nyní i já sám se vydal již známou trasou. Dva dny zpět, přišla zlověstná zpráva, že ze všech špatných nádorů, má volba padla na ten nejhorší.

Co dělat? Jasně znamení!

Na plánovanou operaci nastupuji 18.11, takže časový rámeček k završení mého biblického pátrání byl vymezen.

Věděl jsem, že ten okamžik jednou přijde. Vždyť kterákoli předchozí kapitola mohla být i tou poslední. Vlastně dostávám jedinečnou šanci, abych já sám zakončil svou biblickou anabázi.

Dnešek je dnem obnovy České státnosti a ve stejný den, před 25 lety, se mi u sousedky, poprvé do rukou dostala Bible. Primárně mi nikdy nešlo o Bibli ani náboženství, ale o nalezení smyslu mého života. Zda krom lidských zákonů jsou i jiné, vymezující naše životy. Za ten relativně krátký čas se ze mne nestal žádný znalec Bible. Vždyť dodnes si nepamatuji ani modlitbu „*Otče náš...*“ Natrvalo se mi v paměti usadily jen dvě biblické pasáže. Ta první mne zasáhla ještě dřív, při četbě knihy Johna Redfileda „*Celestýnské proroctví*“ ;

*Mnozí, co spí v pachu země, procitnou.
Jedni k slávě věčné, druzí k zatracení.
Prozíraví budou zářit, jako záře oblohy.
A ti, kteří mnohým dopomohou k spravedlnosti,
jako hvězdy, navěky a navždy.¹*

Proč se tak stalo, to mi došlo až časem. Nebyly toliko biblické texty, ale i Rudolf Steiner, Abd-ru-shin, C.G.Jung, Bruno Gröening a řada dalších. Stal se ze mne i vášnivý čtenář astrologické literatury. Otevřely se mi nové obzory a s přívalem překvapivých a objevných myšlenek se probudila touha, sdělit něco z nalezeného i ostatním. Od počátku jsem si byl dobře vědom, jak pramálo z toho co píšu, může pocházet z mé hlavy. S tím, co jsem za 25 let napsal, proto nespojuji žádná autorská práva ani své občanské jméno. Co jsem objevil, to jsem i prožil. Jméno *Lazar* i *Lopata*, vše souvisí s biblickým pátráním. Tak, jako se dostalo mně, i já dávám vše nezištně na webu **primlucce.cz**.

A v tom právě tkívá můj současný problém. Vždyť vše jsem již sdělil. Každý, kdo skutečně hledá, může nalézat stejně, jako já. Tak co bych tak asi mohl ještě napsat? Napadá mne jen jediná možnost. Celkově zúročit dosažený odstup a s nadhledem přelétnout nejen

¹ Daniel 12,2

mou biblickou anabází, ale i život. Jako vždy, nejdůležitější je abych začal psát. A to se podařilo. Věřím, že konečný výsledek uspokojí jak mne, tak vnímavého čtenáře.

Za svou policejní praxi jsem vyšetřoval bezpočet nejtěžších zločinů a měl tak možnost nahlédnout do osudů mnoha lidí, vidět moře bolesti, zoufání i utrpení. Nikdo neměl potuchy, že k nim rovněž patřím. Mám pramalou chuť sdílet čistě osobní věci, ale jiná možnost není. Bylo mi 25 let, po prvním bezdětném jsem v novém manželství se ženou očekával narození prvního potomka. Bylo to děvče, ale její život ukončila smyčka pupeční šňůry. Neuměl bych ani popsat, co jsem zažíval. Vtírala se i myšlenka od ženy odejít, ale rovněž vědomí toho, že pokud uteču, sotva kde naleznu klid. Hluboká rána a spíše přežívání, než žití, ale jen do doby, než se nám narodily 3 zdravé děti. Dcery a druhorozený syn. Rána se zacelila, ale citelná jizva stále zůstává. Proto hledání odpovědi na tu pošetilou otázku „*Proč se dobrým lidem dějí zlé věci?!*“ bylo veskrze osobní.

Trvalo dlouho, a až ke konci jsem si plně uvědomil, že byť se jednalo o souhru okolností či zdánlivou náhodu, ve scénáři mého života šlo o plánovaný akt. Ale co víc, akt spravedlivý! V lidském životě je 25 let relativně dlouhá doba, ale vynaložené úsilí mi za to stálo. Vím, jak obtížně lze uvěřit tomu, co píšu. Proto co nejvěrněji uvádím vše prožité, aby kdokoli dokázal hledat, našel a rovněž *procitnul*.

Jen sotva kdo bude souhlasit s tím, že lidský život je od samého narození determinován. Že je to *HRA*, mající pravidla a každý má zcela individuální *SCÉNÁŘ*. Odpor je zcela přirozenou reakcí, neboť prvotní, trvalý a dominantní vliv prostředí na výchovu lidského jedince, je určující. Stačí se jen rozhlédnout kolem sebe. Všude panuje doktrína svobody a lidských práv. Vznesená mantra, jak všichni lidé jsou si rovni. *Tabula rasa*, že lidský jedinec přichází na svět jako nepopsaný list. O věčném boji dobra a zla. Že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť. Prozatím ponechám stranou, kdo a s jakým záměrem prosazuje takovéto nahlížení života. Každý se ale může svobodně rozhodnout. Přijmout anebo hledat pravdu. Jak říká přítel Bruno Gröening „*Nemusíte mi věřit, ale vaší povinností je přesvědčit se.*“

Šel jsem do toho s přesvědčením, že pokud dokážu pochopit Ježíšův veskrze tragický osud, pak mne v životě již sotva co překvapí. Byl jsem dalek odsuzování tradičních náboženských dogmat, avšak tvrzení, že za lidi, za mě, někdo obětoval svůj život, to mne pramálo uspokojovalo. Prvotní a velkou záhadou mi bylo, že lid, co dostal možnost volby, upřednostnil zločince Barabáše a nikoli Ježíše. Ta volba mne konsternovala podobně jako Piláta. Skláním se před ním v hluboké úctě. Můj obdiv má i způsob, jímž manifestoval své přesvědčení. On, pohan, v něj uvěřil! Zcela nepokrytě, když nechal nad ukřižovaným umístit trojjazyčný nápis, *Ježíš Nazaretský, král židovský*².

Problematika voleb a jejich manipulace je podnes veskrze aktuální. U volby s Ježíšem jsem pochopil, že anonymní volba, navíc tajná, dává lidem nejen svobodu, ale

---

² Jan 19,19

rovněž z nich snímá pocit osobní odpovědnosti. Nevolí mezi obecným dobrem a zlem, ale hledají a volí osobní prospěch. Díky čtyřem svědectvím o Ježíšově životě jsem postupně nalézal víc, než bylo mé prvotní očekávání. Avšak místo aby otázek ubývalo, přibývaly stále nové. Některé byly nadmíru dotěrné. Pamatuji ten okamžik, kdy mne náhle posedla touha nalézt autora teze, že *všichni lidé jsou si rovni*. Možná patříte mezi šťastlivce, co se denně setkávají se sobě rovnými lidmi. Já sobě rovného dodnes nepotkal a vím, že se mi to nepoštěstí, co budu živ. Víím, že je to sračka a zlovolná lež, leč v mimořádné oblibě u intelektuálů i prostého lidu.

Dík Ježíšovi lze pochopit, proč tomu tak je. Jeho následující slova obnažují lidskou podstatu.

**Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět,
ale lidé si zamilovali více tmu než světlo,
protože jejich skutky byly zlé./J3,19/**

Ačkoli se lidé rodí na straně světla, jsou přitahováni temnotou. Transparentnost vyžadují u druhých, ale sami dávají přednost utajení, temnotě, bez omezení, jen přirozené právo, čistá evoluce. Zažíváme vládu neviditelné ruky trhu, řadí i neviditelná ruka demokracie vědy, o finanční ani nemluvě. Nutno poznamenat, že Ježíš hodnotí lidskou podstatu před tisíci lety a časem došlo k významné progresi. Ve stejném duchu by dnešní Ježíšovo hodnocení vypadalo pravděpodobně takto:

**... světlo přišlo na svět,
ale lidé zbožňují tmu a ne světlo...**

V současnosti je možno lidi přesvědčit o čemkoli, jen ne o pravdě. Před 150 lety přijali za své, že pocházíme z opice. Dnes ustupujeme od pohlavně nevyváženého dělení na muže a ženy s možností široké volby druhu pohlaví. Nebude ani otec a matka, ale jen rodič č.1 a rodič č.2. Ale zpátky k Ježíšovi a další dobové diagnóze lidské podstaty:

**Slepi vůdcové, cedíte komára,
ale velblouda spolknete! /Mt23,24/**

V časech Ježíše lidé svedli cedit maximálně komáry. Zato v současnosti dokážeme separovat viry, molekuly, atomy, abychom stejně, jak před 2000 lety, spolkli velblouda! Jak aktuální a výmluvné pro současné světové dění s pandemií covidu 19.

Dobře polovinu toho dlouhého času, jsem se obtížně vyrovnával se skutečností, kdy to, co mne na biblických textech zaujalo, u znalců písma nenalezlo prakticky žádnou odezvu. Dlouho trvalo, než mi došlo, že problém je ve mně. To v 25 letech, zcela cíleně, ke zvýšení vnímavosti mého srdce, jsem byl trvale poznamenán. Nebýt toho, zaručeně bych nepociťoval tak silnou vnitřní odezvu v případě Abrahámovy zkoušky.

**Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama
vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten
odvětil: „Tu jsem.“ A Bůh řekl: „Vezmi svého je-
diného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do ze-
mě Mórija a tam ho obětuj jako obět' zápalnou na
jedné hoře, o níž ti povím.“ /Gn 22,1-2/**

Jde o jeden z velmi obtížných a široce diskutovaných příběhů, kdy dochází i na zpochybnění Hospodinovy podstaty. Žel, jen proto, že zcela bez povšimnutí je ponechán hlavní záměr. Pro Abrahama to musela být zoufalá situace. Tři dny chodit s milovaným Izákem i myšlenkou, že až dostane pokyn, tak jej zabije a obětuje. Zato pro dítě Izákova věku šlo o 3 radostné dny v přítomnosti milujícího otce. O to strašnější musel být šok, když jej tento milující otec svázal, a s nožem v ruce se jej chystal zabít. Lze se divit, že poté přilnul k matce? Hledal bezpečí, ochranu před domnělým šílenstvím svého otce. Na jeho místě bych s ním pod jednou střechou nezůstal ani na okamžik. Takový pohled do tváře smrti nelze překonat. Ale tak drastický zákrok byl nutný pro kultivaci Abrahámovu rodu. Aby nenastaly komplikace a trápení, jenž synové v dalším pokolení zcela bezostyšně, nevázanými svazky se ženami, připravovali rodičům. Hospodin navodil situaci, že Izák nebyl sto najít si vhodnou nevěstu, zato se postaral, aby mu tu správnou, Rebeku, přivedl služebník jeho otce. Lze využít i příležitost a pochopit, s kým máme co dočinění. Myslím, že ani pro Hospodina to nebylo právě nejsnadnější.

Je na místě připomenout Ježíšovu informaci, ... *můžete zavřít dveře pokojíku, kde se modlíte a Hospodin přesto vidí, co potřebujete a ví to dřív, než ho prosíte.*³

Celé tři dny musel Abraháma sledovat a hlídat, na co myslí, k čemu se chystá. Lidský jedinec je nevypočitatelný. Sám pro sebe si říkám; Nevím, zda bych odolal myšlence, která by mne dozajista pokoušela. *Raději obětovat vlastní život, namísto milovaného syna.* Ale je na každém jednotlivci, jak hodlá vše nahlížet.

Zvýšená vnímavost v záležitostech týkajících se dětí se projevila i v případě, kdy Noe proklel Kennana.

Synové Noeho, kteří vyšli z archy, byli Šém, Chám a Jefet; Chám je otec Kenaanův. Tito tři jsou synové Noeho; podle nich se rozdělila celá země. I začal Noe obdělávat půdu a vysadil viniči. Napil se pak vína, opil se a odkryl uprostřed svého stanu. Chám, otec Kenaanův, spatřil svého otce obnaženého a pověděl to venku oběma svým bratrům. Ale Šém a Jefet vzali plášť, vložili si jej na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, takže nahotu svého otce nespatri. Když Noe procítl z opojení a zvěděl, co mu provedl jeho nejmladší syn, řekl:

„Proklet bud' Kenaan,
at' je nejbídnějším otrokem svých bratrů!“

Dále řekl:

„Požehnan bud' Hospodin, Bůh Šémův.
At' je Kenaan jejich otrokem!

Kéž Bůh Jefetovi dopřeje
bydlet ve stanech Šémových.
At' je Kenaan jejich otrokem!“

Po potopě žil Noe tři sta padesát let. Všech dnů Noeho bylo devět set padesát let, a umřel. /Gn 9, 18-28/

³ Mt 6, 1-4

Zřejmě nikdo nevykonala pro záchranu Hospodinova stvoření víc než Noe. Ale to nic nemění na tom, jak těžce se provinil vůči malému dítěti. Zcela nevinnému a bezbrannému Kenaanovi. Nesejde na tom, zda začal pít z pocitu nedocenění, když očekával, že bude jako Henoch⁴ rovněž vzat Hospodinem, či jen pro obveselení. Ztráta kontroly vlastního chování jen naznačuje, o jak vážnou závislost na alkoholu mohlo jít. Samotný Chám, nemohl nic dělat, šel za bratry, aby se už konečně alkoholismus otce začal řešit. Že nejbližší okolí, odmítlo problém vidět, zakrylo jej, nic neřešilo, to je obvyklé dodnes. Šém a Jefet se dopustili fatální chyby. Šli za otcem a začali tím, že mu řekli, v jakém stavu jej Chám našel, že oni nic neviděli, zato jej přikryli a bylo hotovo. Alkohol a ztráta soudnosti v Noem vyvolaly nenávisť a zuřivý vztek, nikoli vůči Kenaanovi, ale proti Chámovi, který jej našel ve stavu šrotu. A proč tak ohavným způsobem proklíná naprosto nevinného a bezbranného Kenaana? Nejráději by Cháma zabil, chce jej zasáhnout a smrtelně ranit. Odhazuje zbytek morálních zábran a útočí opakovaně tím nejodpornějším způsobem na jeho nejcitlivější místo. Na dítě, Cháмова milovaného syna Kenaana. Další komentář netřeba, snad jen, že znalci to pečlivě obcházejí.

Je to jen letmá vzpomínka na ty nejvýznamnější okamžiky prvního poločasu, kdy z dnešního pohledu, fakticky šlo jen o zahřívací kolo. Byly další, obdobné situace, kdy kupříkladu Lában hledal ukradené mu bohy a dostal se do situace, že se musel rozhodnout. Obětovat život dcery Ráchel nebo oželet své bohy? Vzdal se bohů! Jindy Jákob při návratu a očekávaném setkání s bratrem Ezauem místo aby se držel pokynů Hospodina zdánlivě rozumným jednáním vše jen komplikoval. Hospodinu nezbylo, než aby byl Jákobovi v nočním zápase vyklouben kyčelní kloub. Setkání bratrů proběhlo hladce, protože Ezau viděl vracet se zmrzačeného, postiženého bratra a ne starého intrikána.

Může jít o nejrůznější způsoby formování svých vyvolených. Například u Ozeáše, kdy bylo třeba skřípnout zbytnělé ego. Vyzve proroka, aby si za ženu vzal nevěstku a ze smilstva měl děti.⁵ Ale co především, je třeba Hospodinu věřit. Neuplatňovat vlastní řešení, byť by se zdály sebezrozumnější. I Mojžíš na konci svého života hořce lituje toho, že neuposlechl pokyn k obsazení zaslíbené země a na místo toho vyslal zvědy.⁶

Ale zpět k Ježíšovi, který byl v prvním poločase středobodem mého zájmu. Právě on poskytuje ty základní informace pro vytvoření celkového obrazu Stvoření. První a zásadní informací přináší následující sdělení:

Jeden z předních mužů se ho otázal: Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě? Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. /L 18,18-19/

Vryjte si dobře do paměti. Pokud nebyl dobrý Ježíš, pak naprosto nikdo, kdo žil a kdy bude žít na Zemi. To je danost, žádná floskule či příležitost k diskuzi.

Od té doby začal Ježíš ukazovat svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma, a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal ho

⁴ He noch/Noe

⁵ Ozeáš 1,2

⁶ Deuteronomium 1,21-37

kárat: „Bud' toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát! Ale on se obrátil a řekl Petrovi: Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“/Mt 16, 21-23/

Nabíledni je otázka, jaký vztah měl Petr k Ježíšovi. Na jeho místě bych se neodvážil Ježíše kárat ani mu něco vymlouvat. Snad bych se zeptal, proč musí být zabit? Další informaci pokládám za příhrávku absolutní přesnosti. Ježíš opakovaně a při různých příležitostech označuje sám sebe za *Syna člověka*, jako v následujícím případě.

Když Ježíš šel do Jeruzaléma, vzal si stranou dvanáct učedníků a cestou jim řekl: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekně- žím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali ho a ukřižovali; a třetího dne bude vzkříšen /Mt 20,20/

Nezaznamenal jsem, že Ježíšův naprosto přesný pas, napříč tisíciletími, k samému počátku Stvoření, byl někdo ochoten sledovat.

Člověk byl jen jediný a žádný jiný. Měl jen tři syny. *Kaina, Ábela a Šéta*. Jedině prvorozenému Kainovi mluví náleží označení *Syn člověka*. Ábelovi toto označení nepřísluší, neboť je to *bratr Syna člověka*. Podobně Šéta lze označit coby *mladšího bratra Syna člověka*.

Jen jeden ze synů zabil, proto mohl být i Ježíš zabit. Ježíš svým životem vydal nezpochybnitelné svědectví, že úhelným kamenem stvoření je *Spravedlnost*. Míra Ježíšova utrpení a celkový rozsah plně odpovídá útrapám, které přivodil coby Kain, mladšímu bratru Ábelovi, když proti němu povstal na poli a zabil jej.

Žádná tabula rasa. Ježíš učedníky seznamuje se scénářem svého života, jenž přišel na tento svět odehrát, prožít. A podobně se to má s každým, kdo se narodí na tento svět. Některé náboženské doktríny nepřipouští možnost reinkarnace. Vylučují tak možnost Kainova znovuzrození coby Ježíše. Ale máte na výběr. Dá se uvažovat o tom, čím být v příštím životě. Kupříkladu manžel anglické královny Alžběty II, princ Filip, by chtěl v příštím životě přijít na tento svět jako zabijácký viru. To aby pomohl řešit přelidnění.⁷ Možná to přece jen funguje a někdo jej s covidem 19 předběhl. To jen pro odlehčení, vše probírám v předchozích kapitolách. Že jde o objasnění zásadních okolností, raději znovu proberu odpovídající podobenství, „O dělnících na vinici“

„Nebot' s královstvím nebeským je to tak, jako když jeden hospodář hned ráno vyšel najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když znovu vyšel o deváté hodině, viděl, jak jiní stojí nečinně na trhu, a řekl jim: „Jděte i vy na mou vinici, a já vám dám, co bude spravedlivé.“ Oni šli. Vyšel opět kolem poledne i kolem třetí hodiny odpoledne a učinil právě tak. Když vyšel kolem páté hodiny odpoledne, našel tam další, jak tam stojí, a řekl jim: „Co tu stojíte celý den nečinně?“ Odpověděli mu: „Nikdo nás nenajal.“ On jim řekne: „Jděte i vy na mou vinici.“ Když byl večer, řekl pán vi-

⁷Zdroj: <https://kremlik.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=147391>

nice svému správci: ‚Zavolej dělníky a vyplat' jim mzdu, a to od posledních k prvním!‘ Tak přišli ti, kteří pracovali od pěti odpoledne, a každý dostal denár. Když přišli ti první, měli za to, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru. Vzali ho a reptali proti hospodáři: ‚Tihle poslední dělali jedinou hodinu, a tys jim dal stejně jako nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro!‘ On však odpověděl jednomu z nich: ‚Příteli, nekřivdím to! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si, co ti patří, a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý? Tak budou poslední první a první poslední. /Mt20 1-16/

Na tento svět se nemůže narodit nikdo dobrý. Jedině zlí, kteří mají zde co k odčinění. Jen proto se mohl Kain narodit jako Ježíš a poskytnout informace zcela zásadního významu. Na rozdíl od Ježíše běžní lidé neznají scénář svého života, zato mají možnost poznat zákonitosti pozemského života a žít s nimi v souladu. Je otázkou, do jaké míry byl Otec, Hospodin svolný k tomu, aby milovaný syn podstoupil pozemské utrpení.

Z následujících slov Ježíše je zřejmé, že to nebylo snadné rozhodování;

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. /J 3,16/

Osobně jsem přesvědčen, že musíme vděčit především Ježíši Kristu, že *Otce* přesvědčil a získal *Jeho* konečné svolení. Jeden denár, to je spása, které se dostává tomu, kdo se vyrovnal se Spravedlností a nemá důvod, ani možnost se znovu mezi lidi narodit. Ti, kteří dřeli celý den a snášeli žár slunce si myslí, že mají nárok na vyšší odměnu, než ti co pracovali jedinou hodinu. Hospodin ale ví kolik kdo má odpracovat a Spravedlnost je zaručena, Ježíše nevyjímaje.

Je hodina po půlnoci a spát se nechce, z posledního rovněž nemelu, neboť mám před sebou to nejdůležitější. Zasluhou Ježíše jsem celý druhý poločas svého pátrání zaměřil na samotný počátek Genesis. Vlastně jsem vše podstatné popsal v předchozích kapitolách. To první co jsem si uvědomil, že nejsem *Člověk*. *Člověk* byl jediný a po něm již žádný jiný. Nenalezl jsem drzost k pomyšlení, že jsem obrazem Boha. Byl však jeden okamžik, který zásadním způsobem změnil mé nahlížení. Stále jsem zkoumal, jak je to se stvořením člověka a lidí až se z ničeho nic, vynořila otázka; *Zeptal ses Bible?* Musel jsem přiznat, nikoli. Nahlas jsem vyslovil otázku: ‚*V který den byl stvořen člověk?*‘ Podívám se na právě otevřenou stránku a vidím

V den, kdy Hospodin Bůh učinil zemi a nebe, nebylo na zemi ještě žádné polní křovisko ani nevzcházela žádná polní bylina, neboť Hospodin Bůh nezavlažoval zemi deštěm, a nebylo člověka, který by zemi obdělával. Jen záplava vystupovala ze země a napájela celý zemský povrch. I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. A Hospodin Bůh vysadil

zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil. Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromovi žádoucím na pohled, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého. /Gn 2,4-9/

Jakákoli pochybnost byla vyloučena. *Člověk* byl stvořen na počátku třetího dne, dřív než zelená fauna, dřív než Slunce, hvězdy. Ne, že vše bylo stvořeno pro *Člověka*, právě naopak! *Člověk* byl stvořen, aby mohlo být stvořeno vše ostatní. Od té chvíle jsem měl pocit, jako by se mi Bible otevřela a sama ke mně promlouvala. Postupné změny v nahlížení lze sledovat v předchozích kapitolách. Nechápal jsem názory o obraznosti, při převaze přímé řeči. Přímá řeč je mimořádně významná a proto mne zaujal neobyčejný projev, který měl Lámech ke svým ženám;

*Ádo a Sílo,
poslyšte můj hlas, ženy Lámechovy,
naslouchejte mé řeči.
Zabil jsem muže za své zranění,
pacholíka za svou jizvu.
Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain,
Tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát.*

Tak to je ta druhá biblická pasáž, kterou si pamatuji. Tušil jsem, že musí jít o něco zcela mimořádného. Na rozdíl od znalců jsem neviděl vychloubání. Přišlo mi, že Lámech, aniž by sám zabil, trpí za to, co učinil dávný předek, Kain. A pokud by za Kainův čin někdo zabil Lámecha, pak, rozumně vzato, by odpovídala i takto navýšená pomsta. Jako je dědictví hmotných statků existuje zřejmě i sdílení odpovědnosti za viny předků a to až do 6 kolene.

Je třeba mít neustále na paměti události z počátku Stvoření, kdy Hospodin oddělil světlo od tmy.

Vzniklo napětí a věčný boj *světla* a *temnoty*! Tento zápas je třeba mít trvale na mysli a plně si tuto realitu uvědomovat a odhalovat. Zkoumat, co je v souladu s vůlí Hospodina a co odpovídá záměrům protistrany, temnoty.

Typickým projevem *světla* je nezištnost. Dává, nežádá.
Naopak *temnota* pohlcuje, bere, požaduje.
Povinnost je na straně světla. Práva charakterizují temnotu.

V úvodu Janova evangelia se uvádí

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. /J1,5/

Jde o nelítostný boj, kdo z koho o bytí a nebytí. V tomto boji hraje lidstvo významnou, ne-li klíčovou roli. Nejen lidé, vše ve *Stvoření* náleží straně světla. Temnota zde nemá zastoupení. Pro realizaci svých záměrů a plánů musí někoho získat. První, kdo se nechal temnotou angažovat byl *Had*. *Hospodin* nestvořil žádné zlo. *Had* byl nejzchytralejší ze vší zvíře a to se mu zřejmě stalo osudné. Všem rozuměl, „*od všeho měl klíče*“ nebyl problém jej správně motivovat a vhodně zaúkolovat. Když čtu, jak ženě pro člověka říká: „*Jakže, Bůh vám zakázal ...?!*“ Slyším jak Navalnyj, říká „*Jakže, Putin vám zakázal....?!*“

Jedním slovem DOBROSER!

Za pozornost stojí, že když Hospodin začal celou záležitost řešit, *Hadovi*, jako by spadly všechny klíče do kanálu, ani nepípnul.

Další, kdo podlehl pletichám temnoty byl Kain. Když poznal čeho se dopustil, zcela se obrátil a snažil se o nápravu. Je to smutné konstatování, že lidé namísto světla milují tmu a je třeba to mít neustále na paměti.

Pro Hospodina to není vůbec jednoduchá situace a je na místě tomu věnovat skutečně pozornost. Je třeba vyjasnit oblasti vlivu. Žijeme v pozemské sféře, nad námi je nebeská a nad tou je Hospodin, Bůh nad všemi bohy. Usnadnění vhledu nabízí kniha Jób a nejde to žádný fragment literární činnosti starověkého umělce.

Mocenské působení je od Hospodina směrem k nebeské sféře a dolů k pozemské. Z biblických textů jsme povšechně informováni, že po vyhnání Člověka a ženy pro Člověka ze zahrady ráje bylo na zemi období nevázanosti, kdy nebylo výjimkou ani personální pronikání z nebeské sféry do pozemské. Potopou tomu Hospodin učinil přítrž a definitivní nastolení pořádku a spravedlnosti umožnil Ježíš před 2000 lety. Mezi pozemskou a nebeskou sférou se vytvořilo bezpočet vztahů ve formě různých náboženství. Nevím, že by někoho napadlo hovořit o tom, že všechna náboženství jsou si rovna. Na základě biblických textů je možno sledovat jedno náboženství, které vzniklo mezi lidmi a Hospodinem, Bohem nad všemi bohy a jeho synem.

Je ojedinělé, že Hospodin, Bůh nad všemi bohy si sám vyvolil někoho z pozemské scény. Taková iniciativa nemá obdoby. Další jedinečností je, že si svůj lid kultivoval. Na rozdíl od jiných bohů, kteří mají mezi lidmi jednoho prostředníka, Hospodin, Bůh nad všemi bohy uzavřel na Sinaji smlouvu se všemi Izraelci. Jde o naprosto jedinečnou skutečnost, která má ale i své důsledky.

Je nepochybné, že Izraelci jsou Hospodinem, Bohem nad všemi bohy, jediní vyvolení. Hospodinova volba měla významné důsledky v nebeské sféře. Naprosto nikdo nechápe, jak něco takového mohl Hospodin udělat. Proč se tak snížil. Všichni věděli, co jsou lidi zač, že od nich nelze nic dobrého očekávat, že slíbí a obratem ruky zradí. A také se tak stalo.

Nebudu dlouho chodit kolem horké, ale vezme kdy někdo na vědomí, že pod Sluncem nebyl spáchán větší zločin, než ten, kterého se dopustili židé, kdy Hospodinu nad všemi bohy odpřisáhli věrnost a obratem jej zradili. Všichni přísahali a tak se dnes nikdo z židů ani nemůže vyvinit. Jen Židé dostali tu šanci Hospodina zradit, nikdo jiný a oni to udělali. Někdo bude namítat, že jsou větší zločiny. Jenže to se jedná o lidské zločiny na lidech. Možná se najde případ, kdy lidský jedinec zradil nějakého boha, ale tak hromadný zločin proti Hospodinu, Bohu nad všemi bohy, to skutečně nemá obdoby. A ticho po pěšině. Jediný Žid nesahá, co se morálky týká, ani po kotníky tomu poslednímu gojim hovadu.

Židé měli sloužit jako prostředník pro prosazování Hospodinovy vůle v celém lidstvu. Chtěli být jako ostatní, udělali se jen pro sebe. Vytvořili světový finanční systém, který

zneužívají pro své plány. Tak jako platí pořekadlo, že oheň, dobrý sluha, ale zlý pán, obdobně platí, že Žid je špatný sluha a ještě horší pán.

Tím, že byli vyvoleni Hospodinem, stali se Židé středem zájmu temnoty a nebyl problém je získat pro své plány. Dobroserem se lze stát, aniž by si jedinec svou roli plně uvědomoval. Vzpomínám na válečné filmy z období 2. Světové války. Na místo výuky se šlo hromadně do kina. Dobře si vybavuji scénu, kdy fašisti nahnali před tanky ženy, starce, děti a pod ochranou takového živého štítu postupovali proti obráncům. Pro obránce těžké dilema. V současnosti lze vidět, že nikdo nemusí děti nahánět, jdou samy, aniž by řešily, proti komu skutečně jdou. Jde o vysokou hru, a je obtížné rozpoznat komu, o co jde. V poslední době mi stále více připadá, že jsou štvány nejen děti proti rodičům, ale všichni proti všem. Nepozorovaně se podařilo vybudovat jeden celosvětový lágr, kde vše je sledováno a kontrolováno. Goebbels musel lež opakovat 100x než se stala pravdou. Dnes, díky technologickému pokroku, stačí říci lež jednou a hned se stává pravdou. Prostě fašismus s lidskou tváří.

Velká hra vrcholí.

Temnota běsní, dostala šach.

Jste na tahu....

Lazar Lopata
Dolní Zálezly
15.11.2020
07.27 AM /CET/